

ligt, det indrømmer jeg. Men jeg antager, at det er en umulig Opgave at løse at sige: enten skulle Jernbanerne svare 4 pCt., eller ogsaa skal hver Mand her i Landet have lige megen Nytte af dem. Saa maa vi komme til det bekjendte „Jernbane for hver Mand's Dør“, og det vil ikke en Gang for-
 slaas. Jeg tror derfor ikke, at der er syn-
 derlig Alvor bag ved de Problemer, det ærede Medlem opstiller, for jeg anser dem
 virkelig for urealisable.

Berg: Den ærede Minister troede ikke, at der var synderlig Alvor bag ved mine Henvendelser til ham om lidt mere Retfærdighed for de affides og magre Egne, fordi det Princip, jeg gjør mig til Tals-
 mand for, er upraktikabelt. Jeg har ikke sagt, at den ærede Minister skulde drive Jernbanerne saaledes, at de svarede 4 pCt. — det kan han ikke, det er saare langt fra. Jeg har heller ingenlunde sagt, at vi skulde kunne anlægge vore Jernbaner saaledes, at Alle havde forholdsvis lige megen Gavn af dem — begge Dele er umuligt. Men naar den ærede Minister stiller Paastaaelse op, som jeg aldrig har nævnt, saa er det en let Sag for ham at gjendrive dem og saa paa-
 staa, at den Opstilling, han søger imod, og som er hans egen, er upraktikabel. Det kommer ikke mig ved, det ligger udenfor mit Omraade. Men jeg har sagt: Id de Egne, som man maa erkjende have forholdsvis ringe Nytte af Banerne, paa anden Vis en Erstatning for det Tab, som Statsborgerne lide derved, at den egentlige større direkte Nytte af Banerne betales af Statskassen ved det Understud, de give. Det kan ske, naar man følger det Princip, som jeg tidligere har gjort mig til Talsmand for, nemlig at man efterhaanden hjælper til at for-
 syne alle Egne saaledes med Jernbaner, at der saa vidt muligt kun er 1 eller 2 Mil til Jernbane fra de forskellige Sogne, selv om man skulde komme til at indskrænke Njorfjelen og bruge lettere Systemer — det er Noget, som man maa finde sig i — efter Egnenes Forhold. Vil man virke udviklende med dette Formaal for Die, skal jeg være tilfreds, og saa vil der efter de naturlige Forhold gives en Erstatning til de fattige Egne, som de maa have Krav paa. Andet har jeg ikke forlangt, og hvis Staten ikke vil yde Alt, hvad der er fornødent i denne Retning, kan man, ligesom den Gang man paalagde de forskellige Egne at udrede Halvprocentafgiften, og Indenrigsministeren kunde fritage disse Egne derfor eller nedfattede Be-
 talingen, efterhaanden som de fik Nytte af Banerne, efter det samme System sige, at

visse Egne skulde have en aarlig Godtgjørelse, indtil de selv kunne yde Tilskud, fordi de andre Egne imidlertid have draget større Nytte af Anlægene, og det kan man komme til ved de private Anlæg af Baner. Tænker man sig en Hede-kommune med 1,000 Indbyggere — det er en temmelig stor Hede-kommune, skal jeg indrømme — hvis Andel skulde være 50,000 Kr., og man giver dem 1,500 Kr. aarlig som Erstatning, fordi den ikke har den Nytte som andre Kommuner, er det Renten af 37,500 Kroners Tilskud til Jernbaneanlægene. Det er ikke betydeligt, men denne Form for Fordelingen forlanger jeg ikke anvendt, uagtet den stemmer nøie med det Princip, hvorefter man kan fritage for Halvprocentafgiften, og jeg forlanger den ikke hurtigt gennemført, men jeg haaber, at det skal komme en Gang, og jeg bliver ikke træet af at udtale det, indtil vi faae Jernbanerne forgrenede ud over hele Landet.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Paragraferne 1—3:

§ 1.

Regjeringen bemyndiges til at meddele Eneret til Anlæg og Benyttelse af en Jernbane fra Horsens til Lørring. — Banen skal være af samme Sporvidde som de jydsk-sjyenske Statsbaner, med hvilke den vil være at sætte i Forbindelse. Den bygges som Lokomotivbane og saaledes, at Indhegning af Banen og Anbringelse af Ved ved Bet-
 overkørsler ligesom ogsaa Bevogtning af disse i Reglen bortfalder. Indenrigsministeren bemyndiges til at træffe Overens-
 komst med Koncessionshaveren paa Banen om Vilkaarene for dens Tilslutning til Statsbanerne og Medafbenyttelse af disse.

§ 2.

Regjeringen kan af Statskassen tilskyde til denne Bane 25,000 Kr. for hver Mil Banens Længde udgjør, samt et forholdsmæssigt Beløb for den overskydende Del af en Mil. Det Banen indrømmede Tilskud kommer til Udbetaling efterhaanden, som Banens Anlæg skrider frem, efter nærmere Bestemmelser paa hvert Aars Finantslov, dog at det Beløb, der udbetales, ikke i noget Finantsaar maa overskride en Trediedel af den samlede Udgift, som efter nærværende Lov kommer til at paahvile Statskassen. Expropriationen til den ommeldte Bane foretages i Henhold til Reglerne i Forordningen af 5te Marts 1845, dog saaledes, at Loven af 10de Marts 1861, § 5, 1ste Led,